

08 mei – 12 mei

Pasen is geen feest om naar te kijken.
Pasen moet je voelen en beleven:
zelf verrijzen uit de donkere put
waarin je bent verstrikt en
met de ogen knipperend in het morgenlicht,
getuigen dat Hij in jou verrezen is.
Dat Hij leeft, dat jij leeft.

Liefde tot de vreemdeling

“Gij zult liefhebben de vreemdeling
want zelf zijn jullie vreemdelingen geweest
In het land van Egypte.”

Dit woord over de liefde tot de vreemdeling (uit het boek Deuteronomium) is geen bevel maar een voorbede, het smeekt ons. Het zegt: jij bent toch zelf ooit een vreemdeling geweest, in een of ander Egypte, in een of meerdere diensthuizen? ‘Daar heb ik nog nooit over nagedacht’, zeg je.

Denk je dan nu in dat ze weg zijn, je vrienden, je geliefde, je kinderen, je ouders, allen die wij “onze relaties” noemen – en wég ook al je rechten, zekerheden en bezittingen. Stel dan dat het jouw positie en “status” was: vreemdeling te zijn.

Er staat niet dat je ze moet omarmen. En niet dat je warme gevoelens voor ze moet koesteren. De uitleg van het woord “liefde” is “brood en kleding”. Brood en kleding zijn elementaire levensbehoeften. “Liefhebben blijkt in die spreuk over de vreemdeling te betekenen: in leven laten; in het leven, dat meest kostbare mensenrecht. Zoals ‘liefde’ tot je naaste wortelt in het besef van gelijkheid – dat je bent zoals hij of zij: zo wortelt liefde tot de vreemdeling in het besef dat je ook zelf vreemdeling bent, geweest bent, kunt worden. Wie het leven een beetje kent, sluit dat niet uit.

Om te leren van wat liefde is, moet je je wagen aan de moeilijkste liefde: de liefde tot de vreemdeling. Opdat de samenleving niet zal wegzakken in schijnliefde, apen-liefde, bezitters-liefde, bloed-liefde, bloed- en-bodemliefde, wordt ons gevraagd de vreemdeling lief te hebben.

Huub Oosterhuis

In Deze geboren vreemdeling. Honderd preken, beschouwingen, brieven, de Prom, 2004, p.351-352.

Geroepen om te komen,
geroepen om te zijn.
Een vast besluit genomen,
begin van een refrein.
Dat is voor ons de grond:
belangeloos te geven
in een meervoudig leven:
liefde met hart en mond.

Geroepen om te blijven,
geroepen om te gaan.
De duisternis verdrijven,
de zwaartekracht doorstaan.
Dit is een levenstaak:
in eigen hart beginnen,
in wijsheid diep bezinnen:
nieuw leven in de maak.

Geroepen om te helen,
geroepen om te zien.
Het heilig spel te spelen,
te zegenen misschien?
Dit is een hartewens:
om samen bij te dragen
opdat de Dag zal dagen
– zegen voor ieder mens!

Geroepen om te delen,
geroepen om te zijn
met weinigen of velen,
in vrolijkheid of pijn.
Dit is ons Vergezicht:
om aan elkaar te groeien,
in de woestijn te bloeien,
te leven van het Licht!
W.E. Van Kol

Een parel in Gods hand

"Ja, die stem die eens uit de hemel klonk, klinkt nog steeds, in ons binnenste, soms fluisterend zacht, soms luid en duidelijk: 'Gij zijt mijn geliefde: in U heb ik mijn welbehagen.' Het is bepaald niet makkelijk om deze stem op te vangen te midden van het geraas van al die stemmen die ons in het moderne leven dagelijks, onophoudelijk toeroepen: 'Je voldoet niet aan de eisen, je bent lelijk, je bent waardeloos, je stelt niets voor, je bent volstrekt overbodig, tenzij je kunt bewijzen dat het niet zo is. Deze stemmen klinken zo luid en zo aanhoudend, dat je ze onwillekeurig gelijk geeft en in de val loopt: de val van de zelfafwijzing. (...)

Het was alsof ik stelselmatig weigerde te luisteren naar de stem die uit het diepste van mijn wezen tot mij spreekt: 'Gij zijt mijn geliefde; in U heb ik welbehagen'. Die stem is er altijd geweest, maar kennelijk luisterde ik liever naar die andere, veel luidere stem, die tot mij spreekt: 'Je moet eerst bewijzen dat je iets voorstelt. Doe iets belangrijks, iets opzienbarends, iets indrukwekkends, dan zal je de liefde verdienen waarnaar je zo verlangt'. Aan die zachte, vriendelijke stem die klinkt als ik alleen ben, in de stilte van mijn hart, ging ik echter voorbij. Ik liet haar niet tot mij doordringen. (...)

Als ik stil word en mijn aandacht concentreer op die stem, dan beluister ik nog veel meer: 'Ik heb je bij je naam geroepen, vanaf je begin. Jij hoort bij mij en Ik ben van jou. Jij bent mijn geliefde, op jou rust mijn welbehagen. Ik was het die je vormde, toen je vorm kreeg in de baarmoeder. Ik heb je in mijn handpalm geschreven. Jij bent een parel in mijn ogen. Ik kijk naar je met een gevoel van oneindige tederheid en Ik zorg voor je, meer dan een moeder voor haar kind. Alle haren op je hoofd heb ik geteld, bij elke stap die je zette, heb ik je geleid. Ik ga met je, waar je je ook te ruste legt. Ik zal je honger stillen en je dorst lessen. Weet dat Ik met je verbonden ben en dat Ik je ken zoals Ik Mijzelf ken. Jij behoort Mij toe. Ik ben jouw vader, jouw moeder, jouw broer, jouw zus, jouw minnaar, jouw levenspartner, ja zelfs jouw kind. **Waar je ook bent, niets kan jou van Mij scheiden. Wij zijn één.**"

Henri Nouwen, In een parel in Gods ogen. Gedachten over de betekenis van een mensenleven, Tielt (Lannoo), 1994; p. 21-27.

Zet je smartphone uit,
de lente is online!

Neen je hoeft niet vlug
je adapter te zoeken
om weer op te laden.

Neen je hoeft niet vlug
je smartphone op 'on' te zetten
om contact te krijgen.

Neen je hoeft niet vlug
in te loggen op internet
om te weten dat het LENTE is.

Zet je smartphone uit
en ga naar buiten
want de lente is online.

Ga naar buiten
en voel in real die eerst lentezon.

Ga naar buiten
en beluister in real de zang
van de vogels.

Ga naar buiten
en bekijk in real
die eerste lentekleuren.

Ga naar buiten
en je zult in real
aan mensen zien
dat het leven zich herpakt.

Want wie je ook bent
de lente brengt een kriebel
in jou teweeg die je aanzet om
te leven, te genieten, te bewegen.

De kracht van de lente is zo sterk
dat ze geen smartphone nodig heeft
om je te bereiken.
Antoon Vandeputte